

ACC. N:R M. 11842:1

L. U. F. 80.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf 80

ÖKNAMN. Något egentligt öknamn för någon grannsockens eller grannbys befolkning känner jag ej till annat än att min far talade om att hoveribönderna vid Häckeberga under 1800-talets första hälft kallades Häckaberga godsare. De ansågos nämligen vara de busaktigaste i nejden och ganska svåra såväl på vägarna som på marknaderna om man händelsevis kom i delo med dem, särskilt som de ofta uppträdde i samlad skara.

Inom socknen fanns däremot vissa öknamn. Under 1860-talet innehade en Nils Andersson i Nevishög dels största delen av "Pivverkärr" (se min släktbok 1951) ^{sid. 998,} och dels därtill belägna "Pivvermöllan". Han fick därigenom öknamnet "Pivvermöllaren", detta kanske dels på grund av sitt sätt att uppträda vid varjehanda tillfällen och dels till skillnad från andra personer med samma namn. Öknamnet var väl icke egentligen vedernamn från början, men det lutade ditåt ibland.

På 1860-talet ägdes gården Nevishög nr 7 & 9 av en Per Svensson, som också med särskild pondus kunde framhäva "nummer sju och nio".

ACC. N:R M. 11842:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Han efterträddes av en Nils Andersson, som icke var till alla delar omtyckt. Denne kallades därför "Sjueniaren" liksom sonen, som efterträdde honom. Från början hade nog öknamnet något av vedernamns karaktär, men det blev så småningom särskilt beträffande döttrarna (t. ex. Sjueniarens Lina) endast ett godmodigt öknamn, som av socknens befolkning ansågs både naturligt och rätt vackert.

Ytterligare en Nils Andersson fanns i socknen, nämligen i Grevie by. Han kallades "den lille N.A." eller "den rike N.A."

Även fanns i socknen på 1890-talet tvenne slaktare med namnet Nils Svensson, den ene från början rik men senare utfattig, den andre nästan tvärtom. Den förre kallades "den rike N.S.", så länge han levde, och den senare Brakenjé efter sin tidigare mästare med detta namn.

Beträffande färsingarna nämnde min far ofta skämtsamt om, att de hade grönt blod.

Historien om Hannas har jag visst tidigare berättat, men kanske uttryckte jag mig ej tillräckligt tydligt. Gårdfarihandlanden från

ACC. N:R M. 11842:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Hannas på väg till Malmö bankade mycket sent en kväll på hos min morfar Knut Persson i Nevishög och bad om härberge för natten. För att presentera sig yttrade han då: "Jag är från Hannas" och tillade säkerligen alldeles spontant: "Jag gör ingen förtret". Han fick sitt härberge. Yttrandet blev sedan ett ordspråk inom Knuts umgängeskrets. Däremot är det okänt om det varit ordspråk i Hannas.

I min ungdom skulle en min fars dräng, 38 år, smörja en vagn och började med ett hjul på vagnens vänstra sida, där han vid lossning av muttern försökte skruva vänster om. Min far gjorde honom då uppmärksam på misstaget. Vid fortsättningen av sysselsättningen, då på vagnens högra sida, försökte han skruva på sätt, som han nyss visats. Då även detta blev fel, yttrade han misslynt: "Hur man gör, blir det galet". (Av flera skäl brukade man alltid börja med höger framhjul).

En viss sammanhållning fanns alltid inom varje hemman resp. by och socken liksom ock en viss motsättning mellan de olika hemmanen resp. byarna och socknarna, något, som storkommunindelningen näppeligen torde kunna eliminera.

ACC. N:R M. 11842: 4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Innevånarna från olika orter kommo i kontakt med varandra huvudsakligen på marknaderna, kanske också något på auktionerna.

Under min skoltid betraktades alltid skolbarn från städerna av socknens skolbarn med oblida ögon. De hade nämligen alltid lite svårt att anpassa sig efter lantliga förhållanden och uppträdde ofta lite bråkigt, och de kallades i så fall alltid för "Stabokila".

Partier 23608.